

Arrest

nr. 78 373 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, op 21 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

“In uitvoering van artikel 51, §2, tweed lid en 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving / van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.09.2011 werd ingediend door:

Naam: N. Voorna(a)m(en); E.A. Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: Boufakrane

Verblijvende te: (...)

Alsook van de minderjarige kinderen N.B, °11.07.2002 te Rotterdam en N.R., °5.11.2004 te

Rotterdam

Om de reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed de aanvraag tot lang verblijf als gezinslid van een burger van de Unie. Deze burger van de Unie, meerbepaald mevrouw Z., H. (rr. ...) ziet echter zelf het recht op verblijf niet erkend aan de voorwaarden voldoet. Derhalve kan betrokkene geen beroep doen op art. 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 om haar als echtgenoot te vervoegen.

Ook de kinderen, hierboven vermeldt, kunnen geen beroep doen op art. 40bis, §2, 3° van diezelfde wet om hun verblijfsrecht erkend te zien, immers ze kunnen hun moeder niet komen vervoegen gezien zij zelf het verblijfsrecht niet blijkt te hebben. Bovendien is het in het belang van de kinderen hun ouders te vergezellen naar de plaats waar zij zich alsnog wensen te vestigen.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en artikel 42bis, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) aan. Verder acht hij ook de materiële motiveringverplichting en het beginsel van de fair play geschonden. Het middel wordt uiteengezet als volgt :

"De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

De echtgenoot van verzoeker is ten eerste slechts tijdelijk arbeidsongeschikt, zodat de beslissing voorbarig is (art. 42 bis §2).

Ten tweede beschikt de echtgenote van verzoekster over de volgende inkomsten:

- 1. 12.000,00€ per jaar arbeidsongeschiktheidsuitkering*
- 2. 1.900,00€ kinderbijslag per jaar*
- 3. 3.600,00€ steun per jaar van de heer K.L.*

Deze inkomsten zijn voldoende om te voorzien in hun onderhoud. Zij verblijven sedert oktober 2010 in België en is er in geslaagd al hun facturen te betalen en in hun onderhoud te voorzien.

Tot slot gaat verzoeker ook werken eens hij zijn attest van immatriculatie heeft. Het feit dat de aanvraag overhaast is afgewezen zonder de termijn van 6 maanden af te wachten is een schending van het beginsel van de fair play. Door de administratieve rompslomp in Antwerpen had de verzoeker slechts zijn bijlage 19ter ontvangen, maar niet zijn attest van immatriculatie. Verwerende partij heeft bewust de aanvraag snel afgewezen opdat verzoeker geen inkomen zou kunnen verwerven."

2.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker en zijn minderjarige kinderen niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, omdat deze burger van de Unie, verzoekers echtgenote, zelf niet het recht op verblijf werd toegekend.

2.3.1. De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten die werd genomen in hoofde van de echtgenote van verzoeker, en waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, werd door deze echtgenote aangevochten en maakt het voorwerp uit van het beroep, bij de Raad gekend onder het nummer 85 554. Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 78 371 van 29 maart 2011, op grond van de volgende overwegingen:

"2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en artikel 42bis, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) aan. Verder acht zij ook de materiële motiveringverplichting en het beginsel van de fair play geschonden. Het middel wordt uiteengezet als volgt :

"De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Verzoekster is ten eerste slechts tijdelijk arbeidsongeschikt, zodat de beslissing voorbarig is (art. 42 bis §2).

Ten tweede beschikt verzoekster over de volgende inkomsten:

1. 12.000,00€ per jaar arbeidsongeschiktheidsuitkering
2. 1.900,00€ kinderbijslag per jaar
3. 3.600,00€ steun per jaar van de heer K.L.

Deze inkomsten zijn voldoende om te voorzien in haar onderhoud. Zij verblijft sedert oktober 2010 in België en is er in geslaagd al haar facturen te betalen en in het onderhoud te voorzien van haar gezin. Tot slot gaat dhr. N.E.A. ook werken eens hij zijn attest van immatriculatie heeft. Het feit dat de aanvraag overhaast is afgewezen zonder de termijn van 6 maanden af te wachten is een schending van het beginsel van de fair play. Door de administratieve rompslomp in Antwerpen had de echtgenoot E.A. slechts zijn bijlage 19ter ontvangen, maar niet zijn attest van immatriculatie. Verwerende partij heeft bewust de aanvraag snel afgewezen opdat de echtgenoot van verzoeker geen inkomen zou kunnen verwerven.”

2.2. De bestreden beslissing omhelst de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Er valt derhalve niet in te zien op welke wijze de schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet dienstig kan worden aangevoerd, nu deze bepaling betrekking heeft op de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, waarover verzoekster niet beschikt.

2.3. Bij de beoordeling van de de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3. Artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, zoals van toepassing op de thans bestreden beslissing, luidt als volgt :

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

2.4. Op 28 juli 2011 diende verzoekster een aanvraag in van een verklaring van inschrijving, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Zij legde daarbij de volgende documenten voor: een document van de Nederlandse UWV waaruit blijkt dat verzoekster een WAO-uitkering ontvangt van 1.128€ bruto, een “jaaropgaaf 2010 ” en een “specificatie arbeidsongeschiktheidsuitkering” waaruit blijkt dat de netto maanduitkering 942,85€ bedraagt, van dezelfde instantie, een verklaring van de heer K.L., die stelt maandelijks een bedrag van 300€ te zullen gaan storten op de rekening van verzoekster, en verklaringen met betrekking tot het lidmaatschap van het ziekenfonds.

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt onmiskenbaar dat de documenten die verzoekster heeft voorgelegd werden beoordeeld. Verzoekster ontkent dit niet, maar verwijt de verwerende partij hierin kennelijk onredelijk te zijn geweest.

Zij stelt in eerste instantie dat zij slechts tijdelijk arbeidsongeschikt is, terwijl de verwerende partij van oordeel is dat dit voor lange termijn is. De blote bewering van verzoekster vindt op geen enkele wijze steun in het administratief dossier, terwijl uit datzelfde dossier –en meer in het bijzonder uit de brief van de UWV van 21 oktober 2010- blijkt dat verzoekster reeds sedert 29 februari 2005 een uitkering ontvangt, die is gebaseerd op een arbeidsongeschiktheid van 80 tot 100%. Nu verzoekster geen enkel gegeven bijbrengt waaruit zou blijken dat er inmiddels een wijziging van haar situatie is, voor wat betreft, haar arbeidsongeschiktheid, is het verre van onredelijk te noemen dat de verwerende partij van oordeel is dat zij over lange termijn arbeidsongeschikt is en dit vermoedelijk ook nog wel enige tijd in de toekomst zo zal zijn.

Voorts is verzoekster het niet eens met de verwerende partij waar die stelt dat de gezinslast te zwaar is om ervan te kunnen uitgaan dat zij kan voorzien in het levensonderhoud van alle gezinsleden, zijnde 2 kinderen en een echtgenoot. Zij maakt opnieuw de optelsom, doch gaat er volledig aan voorbij dat, wat het bedrag betreft dat zou worden ter beschikking gesteld door de heer K.L., de verwerende partij reeds

in de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat met dit bedrag geen rekening kan worden gehouden omdat de regelmatige ontvangst van de som van 300€ per maand niet wordt aangetoond. Verzoekster betwist dit motief niet, zodat zij zich niet op het bedrag van 3.600€ per jaar kan beroepen teneinde haar standpunt aannemelijk te maken. Waar zij betoogt dat de inkomsten wel voldoende zijn, nu zij sedert oktober 2010 in België verblijft en erin is geslaagd al haar facturen te betalen én te voorzien in het onderhoud van haar gezin, dient andermaal te worden vastgesteld dat het gaat om een blote bewering die op geen enkele wijze hard wordt gemaakt, en die derhalve niet volstaat om aan te tonen dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat verzoekster, rekening houdend met de in de bestreden beslissing opgesomde bedragen –die hun grondslag vinden in het administratief dossier - in het licht van haar gezinssituatie, niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Voor zover zij het argument dat haar echtgenoot zal gaan werken van zodra hij over zijn A.I. beschikt wil betrekken bij de voormelde grief, toont zij met deze intentie niet aan dat zij weldra over meer inkomsten zal beschikken.

2.6. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. Door op een ongefundeerde wijze te stellen dat de verwerende partij bewust de aanvraag snel heeft afgewezen opdat de echtgenoot van verzoeker geen inkomen zou kunnen verwerven, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing. Ten slotte, waar zij alludeert op een wachttijd van 6 maanden binnen dewelke de beslissing niet zou mogen worden genomen, maar zij maakt geenszins aannemelijk welke bepaling of welk beginsel zij hiermee geschonden acht.”

2.3.2. Nu verzoeker niet betwist dat hij zijn verblijfsrecht heeft aangevraagd in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, met name zijn echtgenote, blijkt uit hetgeen voorafgaat dat de verwerende partij zich wel degelijk kon steunen op de weigering van het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoeker teneinde de thans aangevochten beslissing te schragen. In de mate dat het middel dus gericht is tegen het desbetreffende motief in de thans bestreden beslissing, kan het niet worden aangenomen.

2.4. In de mate dat het middel voor het overige is gericht tegen de beslissing die werd genomen in hoofde van de echtgenote van verzoeker, dient erop gewezen dat hij niet de rechtsadessaat is van deze beslissing en derhalve de vereiste hoedanigheid mist om deze beslissing aan te vechten, hetgeen hij overigens formeel, naar luid van het door hem omschreven voorwerp van het beroep, niet doet.

2.5. Uit het geen voorafgaat blijkt dat het enig middel, voor zover het ontvankelijk is, niet gegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, alleen al om die redenen samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS